

הולצי צואר אוויר - נופ

Airmail Stamps - Israel Landscapes

ה ש י ר ו ת ה ב ו ל א י

תל אביב - יפו • ירושלים • חיפה

PHILATELIC SERVICES

JERUSALEM • ISRAEL

קבר יתרו - כפר חטים

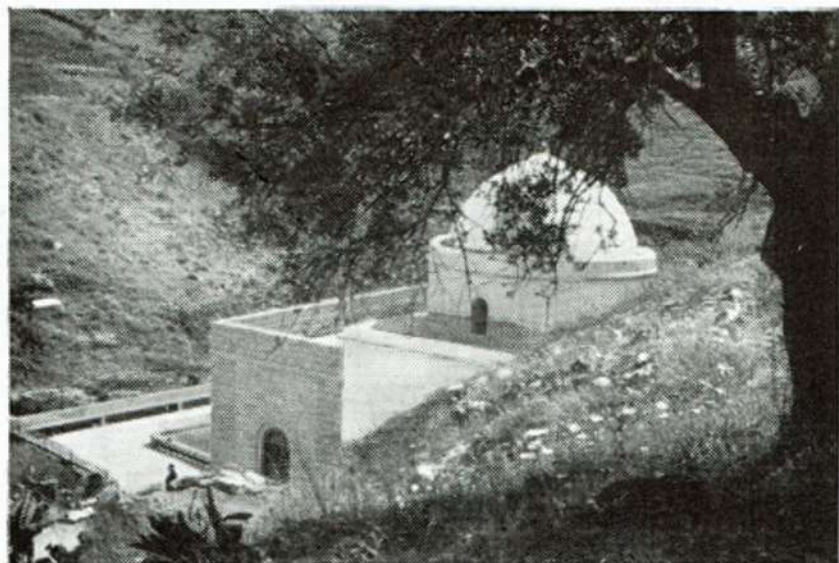
הדרוזים – עם של יושבי-הרים ממוצא ערבי – הינם חסידי דת אפופה מסתורין. הם נקראים על שם איסמעאיל א-דראזי, מטיף בן המאה ה-11, אשר הביא בשורה חדשה לשבטים אשר ישבו בצפון סוריה ובלבנון.

מספר בני העדה הוא כיום כמאתיים אלף ומהם יושבים כעשרים אלף בישראל, בכפרי הגליל והכרמל. במלחמת השחרור התנדבו צעירים דרוזיים לצה"ל ומהם הורכבו שתי יחידות לוחמות. דרוזים רבים משרתים גם עתה במשמר-הגבול. נציגי העדה הדרוזים חברים בכנסת.

ר' בנימין מטודלה היה הראשון שתיאר לעולם המערבי את הדרוזים ומנהיגיהם, אולם פרטי פולחנה של העדה הם עדיין בחזקת סוד כמוס.

הדרוזים או „מואחדין“ (מאמינים באל אחד), כפי שהם קוראים לעצמם, עובדים אל אחד, והם גורסים, כי האל מתגלה לבני-האדם בגלגולים חוזרים, שהאחרונים בהם היו משה רבנו, ישו הנוצרי ואל-חכים, הששי מבין הכליפים הפאטימיים.

ראש וראשון מבין הנביאים שהדרוזים מוקירים את זכרם הוא נבי שועיב, הלא הוא יתרו כהן מדין, חותן-משה. מדי שנה באביב עולים לרגל אלפי דרוזים לקבר הקדוש, הנמצא בגליל, למרגלות הר בעל צורה מוזרה הנקרא קרני-חטים. משערים, כי בגיא בין „קרני“ ההר שכנה לפנים העיר הכנענית מדון, הנזכרת בספר יהושע.

Yethro's tomb
near Kefar Hitim

קבר יתרו
ליד כפר חטים

בֵּיפו
העתיקה

In old
Yafa (Jaffa)

YETHRO'S TOMB — KEFAR H̱ITIM

The Druse community, a mountain folk of Arab stock, are the adherents of an esoteric religion. They are named after the XIth century missionary Ismail ed-Darazi who preached the new cult to the tribesmen of northern Syria and Lebanon. Members of this sect number about 200,000 today; some 20,000 of them live in Israel in the villages of the Galilee and on Mount Carmel. During the War of Liberation young men from the Druse villages volunteered for service in the Israel Army and two fighting platoons were formed under Israel command. Many of them serve in the Frontier Force today. Representatives of the Druse communities sit in the Knesset (Israel Parliament).

The traveller Benjamin of Tudela was the first European to describe the Druse and their customs to the Western world, but the religious secrets of this community are closely guarded to this day.

The Druse or Muwahhadin — Believers in the Unity — as they call themselves, maintain that there is only one God who is indefinable and incomprehensible. He has made himself known to men by successive incarnations, the latest of whom were Moses, Jesus and El Hakim, the sixth Fatimite caliph.

Chief amongst the prophets held in veneration by the Druse is Nebi Shu'aib which is the Arabic name for the Midianite priest Jethro, father-in-law of Moses. Every spring thousands of Druse tribesmen make the pilgrimage to the tomb of their saint. The tomb is located in the Galilee at the foot of the curiously shaped mountain called "The Horns of Hittin". It is believed that the sheltered valley lying between the "horns" of Mount H̱itim was originally the site of the ancient Canaanite city of Madon, mentioned in the Book of Joshua.

אגדה אופפת את ראשיתה של יפו. על פי המסורת היהודית יסד אותה יפת בן נח אחרי המבול. היוונים הקדמונים האמינו, כי יופה בת אאלוס, אל-הרוחות, היתה מיסדת העיר. האגדה מספרת, כי העלמה אנדרומידה נכללה בנחשתיים אל הצוקים המשחירים אשר מול חוף יפו, כקרבת למיפלצת ימית. חז"ל היו אומרים, כי כל הכסף, הזהב ואבני-החן אשר בספינות הנטרפות בכל הימים נשטפים אל ים יפו.

מצבה של העיר, על כף קטן המזדקר מתוך קו-החוף הישר של הדרום, הכשיר אותה כמעגן טבעי בימי-קדם. יפו הקדומה היתה בנויה, כנראה, במרומי הגבעה, החולשת על הנמל. יתכן, כי המראה הנהדר-מן הגבעה הוא שהניע את אבותינו לגזור את שמה של יפו מן השורש יפה. יפו נזכרת בכתבים קדומים של המצרים כאחת הערים שנכבשו ע"י פרעה תותמוס השלישי בסמוך לשנת 1480 לפני הספירה. שרידים מיפו הקדומה נחשפו לא-מכבר בחפירות שנערכו בגבעה, לא הרחק מן המוזיאון ההיסטורי של יפו.

בימי המלך שלמה הפכה יפו לשער ירושלים. חירם מלך צור שלח את ארזי הלבנון לבנין בית המקדש ברפסודות ליפו. בימי החשמונאים התחוללו מאורעות דרמטיים בנמל יפו. הסוחרים היוונים אשר ישבו ביפו הצליחו בתחבולה להעלות את יהודי העיר לאניות על נשיהם וטפם ואחר טיבועם, מעשה שאותו נקם שמעון הנשיא, אחרי כובשו את יפו. העיר שמשה כנמל ראשי של יהודה.

יוסף בן מתתיהו מוסר, כי אספסינוס החריב את יפו עד היסוד כמעשה-תגמול על עצירת ספינות של חיטה שהיו שטות ממצריים לרומא, ע"י "שודדי-ים" יהודים.

ימים קשים באו על יפו עם הכיבוש הערבי, במאה השביעית. פעמים מספר עברה מיד ליד במלחמות בין נוצרים למוסלמים ושנים רבות עמדה בחורבנה.

בראשית המאה ה-19 מנתה האוכלוסיה 4000 נפש בלבד. העולים הראשוניים וייסוד המושבות העבריות הזרימו חיים חדשים לנמל העתיק. בשנת 1909 הגיע מספר התושבים לארבעים אלף נפש, מהן כשמונת אלפים יהודים.

בשנה ההיא הניחה קבוצת תושבים יהודים מיפו את אבן-הפינה לפרבר-מגורים חדש: אחוזת-בית, שממנה התפתחה תל אביב, שעד מהרה עלתה על שכנתה כמרכז תרבותי ומסחרי. המאורעות של שנת תרפ"ט גרמו לניתוק הקשר המוניציפלי בין שתי הערים.

בפעולות-האיבה שקדמו למלחמת השחרור היתה יפו אחד ממרכזי התוק-פנות הערבית וחמשה חדשים המטירו צלפים ערביים אש בלתי-פוסקת, כמעט, על דרומה של תל אביב. יפו נכבשה ערב הקמת המדינה ורוב תושביה הערביים ברחו, אף על פי שהובטח, כי לא יאוונה כל רע לאזרחים. כיום מונה אוכלוסית יפו כחמשים אלף יהודים, רובם עולים חדשים, ו-6500 ערבים ונוצרים. יפו ותל אביב מוזגו שוב לחטיבה מוניציפלית אחת.

Jewish riots in 1929 led to the severance of the municipal cords binding mother and daughter towns.

In the hostilities preceding the War of Liberation Yafa became a stronghold of Arab fighters. For five months Arab snipers kept southern Tel Aviv under constant fire. On the eve of Israel's statehood, Yafa surrendered. Today the population of Yafa numbers more than 50,000 Jews, mostly newcomers to Israel and 6,500 Moslem and Christian Arabs. Yafa and Tel Aviv have since re-united as one municipal entity.

YAFO

The origins of the ancient seaport of Yafo are shrouded in legend. Jewish tradition holds that Japhet, son of Noah, founded the town after the Great Flood had subsided. The Greeks believed that Joppe, daughter of Aelos, God of the Winds, was the city's founder. Legend tells that the maiden Andromeda was chained to the blackened rocks off the shores of Yafo as a sacrifice to the Monster of the Sea. Jewish sages used to say: "All the silver and gold and precious stones which are wrecked with the ships in all the seas flow to Yafo."

The town's position on a slight promontary jutting out from the straight coastline of Southern Israel made it a natural anchorage in ancient times. Old Yafo, it appears, was built on the hill overlooking the harbour. The magnificent view from the hilltops of the Mediterranean shores may well have inspired the Hebrews to call this town "Yafo" which in Hebrew means "beautiful".

Yafo is mentioned in early Egyptian records as one of the cities overthrown by Thutmose III in about 1480 B.C.E. Remains of the ancient town were recently excavated on the hill, not far from the site of the Yafo Historical Museum.

Under King Solomon Yafo became the gateway to Jerusalem. King Hiram of Tyre sent the cedars of Lebanon "in flotes by sea to Yafo" to be carried up to Jerusalem for the building of the Temple. At the time of the Maccabees dramatic events were enacted on Yafo's shores. The Greek merchant traders of the port had tricked the Jews into a watery massacre which was avenged by Simon, brother of Judah the Maccabee. Simon conquered the town and made it the principal port of the Judean state.

The historian Josephus Flavius tells that under Roman rule Yafo was razed to the ground by Vespasian in an act of revenge against the Jewish pirates who intercepted the passage of the ships carrying wheat from the granaries of Egypt to Rome. With the Arab conquest in the 7th century Yafo encountered hard times. Having changed hands several times in the struggles between the Christians and Moslems, Yafo languished in ruins for many decades.

In the early 19th century the town numbered a population of only 4,000. The beginnings of Zionist immigration and the founding of the first Jewish colonies brought new life to the port of Yafo. By 1909 its population had risen to 40,000, of whom some 8,000 were Jews.

In that year a group of Yafo's Jewish citizens laid the cornerstone of the first house of a new garden suburb — Tel Aviv — only a stone's throw from old Yafo. Tel Aviv, however, rapidly outstripped Yafo as a cultural and commercial centre. Severe anti-

ירושלים החדשה שוכנת בתוך נוף מרהיב-עין במרומי הרי יהודה, ממערב לעיר העתיקה. העיר הקדושה בעיני האנושות כולה, הינה גם עיר הומיה ומתפתחת, היא בירת ישראל ומשכן האוניברסיטה העברית, היכל-שלמה, מוזיאון בצלאל וביה"ס לאמנות, בצלאל ובית החולים האוניברסיטאי, הדסה. מאה ושבעים אלף תושביה פזורים על פני שכונות רבות העוטרות את לב העיר. נופך מיוחד ליופי הטבעי של ירושלים מוסיפה האבן השקטה והנעימה לעין, ממנה בנויים רבים מבניינה הציבוריים ובתי המגורים.

הבול בן 0.50 ליי מסידרת בולי דואר-האוויר מבליט את טחנת-הרוח, שהינה סימן-היכר של הנוף הירושלמי. מיבנה זה הוקם בשנת 1857 ע"י משה מונטיפיורי, הנדבן היהודי האנגלי, אשר זכה לתואר „אבי ירושלים החדשה“. הטחנה הבנויה על גבעה מול הר-ציון משקפת אל ימין-משה, השכונה הראשונה שנבנתה מחוץ לחומת העיר העתיקה.

עד לשנת 1860 התרכזה כל אוכלוסית ירושלים – יהודים, נוצרים ומוסלמים – בתוך חומת-העיר שהוקמה במאה ה-16. היהודים, שמנו כשלשת אלפים נפש, הצטופפו בבתים האפלים והצרים של הרובע היהודי הדחוס. רובם התקיים על ה„חלוקה“ – תרומות היהודים בקהילות אירופה; מיעוטם התפרנס בדוחק מרוכלות. מסוכן היה לגור בימים ההם מחוץ לחומת העיר העתיקה, ששעריה היו ננעלים משקיעת החמה עד זריחתה.

סיר משה מונטיפיורי, יהודי ירא-שמיים ומסור בלב ונפש לרעיון שיבת ציון, היה יוזם התכנית הנועזת ליישב יהודים מחוץ לחומה. הוא קיווה להזרים חיים חדשים לירושלים היהודית ולנתק אותה מן התלות המבישה בצדקה מן הגולה. כדי למשוך מתנחלים לשכונתו, הקים לידה טחנת-קמח, על פי שנאמר: „אם אין קמח – אין תורה“. הטחנה, המפעל היצרני הראשון שהוקם למען יהודי ירושלים, נועדה להמציא תעסוקה ולהבטיח אספקת קמח בימי-חירום.

קומץ המשפחות האמיצות אשר שמו נפשן בכפן והשתקעו מחוץ לחומה, היו חלוצי ירושלים החדשה. שכונת ימין-משה, שנקראה על שם מיסדה ועל פי פסוק מישעיהו, היתה הגרעין, שממנו התפתחה בהדרגה ירושלים של ימינו. במלחמת-השחרור היתה ימין-משה מישלט חשוב של מגיני-העיר וטחנת-הקמח שימשה כמיגדל-תצפית. בהתקפה, שכונתה ע"י התושבים היהודים בשם „מיבצע דון-קישוט“ נעשה נסיון-סרק לפוצץ את הטחנה. המיבנה, שחזל מזמן לשמש את מטרותו המקורית, נותר על תלו כחלק צנוע אבל ציורי מנופה של הבירה.

JERUSALEM

The new city of Jerusalem is situated in a splendid setting high on the Judean hills, to the west of the Old City Walls. Jerusalem today is as much a part of the sacred memory of mankind as it is a thriving city of the present. It is Israel's Government and University town; it houses Hekhal Shelomo, Religious Centre and seat of the Chief Rabbinate; the Bezalel National Museum; The Bezalel School for Arts and Crafts; the Hadassah and Hebrew University Medical Centre and many other important institutions. Jerusalem has about 167,000 inhabitants living in the tree-lined suburbs which radiate from the centre of the town. To the city's natural beauty a distinctive charm has been added by the mellow-toned "Jerusalem" stone of which its houses have been built since time immemorial.

The IL 0.50 denomination in the current airmail series shows in the foreground a windmill — a familiar landmark dominating the city's skyline. The windmill was erected in 1857 by Sir Moses Montefiore, the Anglo-Jewish philanthropist, known as the "Father of New Jerusalem". The mill, situated on a rise opposite Mount Zion, overlooks the Yemin Moshe quarter which was the first suburb to be built outside the city's walls.

Prior to 1860 the entire population of Jerusalem — Jews, Christians and Moslems — was confined within the city's 16th century walls. The Jews lived in the dark, dank dwellings of the crowded Jewish quarter. They subsisted mainly on charity extended to them by the richer Jewish communities of Europe; a few eked out a miserable existence from petty trading. In those days it was dangerous to live outside the walls of the Old City, whose massive gates were kept closed from sunset to sunrise.

Sir Moses Montefiore, a pious Jew, passionately devoted to the ideal of the return to Jerusalem, evolved the daring plan to settle Jews outside the Old City. He hoped to bring new life to the Jewish Community and to break the thrall of complete dependence upon charity from abroad. To attract settlers to his project he erected a windmill next to it, citing the old saying: "Where there is no flour — there is no Torah". The mill, the first constructive enterprise set among the Jews of Jerusalem, was designed to provide employment as well as a flour supply in times of emergency.

The few courageous families who agreed to endanger their lives and make their new homes outside the city walls were indeed the pioneers of New Jerusalem. Yemin Moshe, named after its founder, was the nucleus from which modern Jerusalem gradually developed.

During the War of Liberation the strategic position of Yemin Moshe made it an important outpost of Jewish defence. The windmill, then long in disuse, served as an observation point. It remains standing today as one the city's quaint and picturesque landmarks.

טחנת הרוח
בימין משה

The windmill
at
Yemin Moshe

ירושלים Jerusalem

The Hebrew University

האוניברסיטה העברית